

Трибуна

Петропавлівської Борщагівки

№ 9(151)

30 квітня 2012 року

Вітання сільського голови

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ!

лення.
Дорогі земляки! Майбутнє наших населених пунктів та їх соціальний і економічний розвиток залежать сьогодні від кожного з нас. І вирішити проблеми ми зможемо лише за допомогою повсякденної, ефективної праці та самовіддачі.

Бажаю вам, вашим рідним і близьким гарного настрою, міцного здоров'я, щастя і благополуччя. Успіху, радості, натхнення і сил вам для здійснення всіх планів і починань. Нехай гарний весняний настрій супроводжує вас протягом всього року!

Олексій КОДЕБСЬКИЙ,
Петропавлівсько-
Борщагівський
сільський голова

Прийміть мої найщиріші вітання зі святом Весни та Праці!

У ці теплі весняні дні світ навколо наповнюється світлим почуттями, новими планами. З Днем Першотравня ми пов'яжемо надії на краще майбутнє. Він як і раніше наповнює нас оптимізмом, змушує відчути себе частиною єдиного цілого, частиною суспільства, його історії.

1 травня – свято для всіх, хто своєю щоденною працею створює завтрашній день, процвітання і благополуччя. Чесна добросовісна праця – основа успішного розвитку будь-якого суспільства. Людина праці заслуговує найщирішої шани та захоп-

Місцеве самоврядування

КРОКИ, СПРЯМОВАНІ В МАЙБУТНЄ

Асоціація органів місцевого самоврядування Київщини має стати активним учасником проведення і адміністративної, і територіальної реформи, ініціювати «круглі столи», семінари, наукові конференції з тим, щоб на українську дійсність був перенесений кращий світовий досвід реформування, який закладе практичну основу для подальшого розвитку і процвітання країни.

Минув майже рік, як Асоціація органів місцевого самоврядування Київщини під час свого зібрання визначилася із подальшими планами та обрала нових керівників.

Головою Асоціації органів місцевого самоврядування Київської області одногослосно обраний голова Київської обласної ради Олександр Качний. Першими заступниками стали голова Вишгородської районної ради Олександр Носаль та Петропавлівсько-Борщагівський сільський голова Олексій Кодебський.

Враховуючи неабиякий досвід керівництва, є всі підстави вважати, вже ближчим часом конкретні результати не забаряться, принесуть позитивні підсумки.

Інф. "Трибуни"

Учасники засідання Київської обласної асоціації голів місцевого самоврядування

3 засідання виконкому

НАСТРОЄНІСТЬ НА РЕЗУЛЬТАТИВНІСТЬ РОБОТИ

Весняний день – рік годує – це народне прислів'я, відоме всім, нині є змістом діяльності виконкому Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради. Адже саме тепер багато важливих справ, в тому числі й передсвяткових, вирішуються виконавчим комітетом. Тому й порядок денний засідання цілком відобразив сказане вище: на обговорення винесено питання про підготовку до святкування 67 річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні, про виконання бюджету за 1 квартал 2012 року, про забудову та визнання права власності на об'єкти завершеного будівництва на території Петропавлівської Борщагівки тощо.

Засідання відкрив заступник сільського голови з виконавчої роботи Олександр Оболонський:

– Це свято має історичне значення. Тому ми завжди проводили і проводимо його на дуже високому рівні. Зокрема, розроблено і затверджено заходи по відзначенню Свята Перемоги. Виділено відповідні

Засідання виконкому проводить Олександр Оболонський

кошти всім категоріям людей, причетних до Великої Вітчизняної війни. Тому ми зробимо все, від нас залежне, щоб День Перемоги відзначити належним чином.

– Школа також готова взяти участь у відзначенні цього важливого свята, – відзначив директор школи Микола Татуревич. – Кожен клас привітає ветеранів війни, надасть допомогу вдома. Тобто надамо певний соціальний супровід. Далі – проведемо класні години, виконаємо розроблені відповідні заходи.

З питання виконання плану соціально-економічного розвитку за 1 квартал 2012 року виступив бухгал-

тер сільської ради Микола Тритиниченко. Він повідомив, що в першому кварталі виконання плану надходжень складо 111 відсотків до планових показників. А це дасть можливість прискорити розвиток соціальних програм, надати допомогу малозахищеним верствам населення. Це сприяє також тому, що вже ближчим часом розпочнеться будівництво нового дитсадку, центру творчості для дітей та юнацтва.

З усіх обговорюваних питань виконком сільради прийняв відповідні рішення, які позитивно вплинуть на розвиток громади.

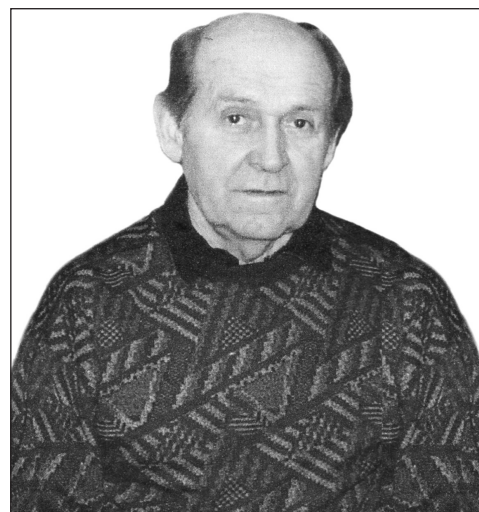
Інф. "Трибуни".

26 квітня – День Чорнобильської катастрофи

26 РОКІВ СУМУ І БОЛЮ

І хтось дав же цьому району таку страшну назву – Чорнобиль. Мені здається, що від цієї назви трапилася і ця страшна біда – зірвався реактор і приніс стільки лиха людям: по всій Україні, по світу, а особливо тим людям, які проживали у тих краях, працювали у ті дні на полях, городах. Такі багаті колгоспи, фабрики і заводи були, школи, дитячі садочки. Люди там, як і всюди по нашій рідній Україні роботящі, веселі, дбайливі. Так було завжди, так було і в день 26 квітня 1986 року. Ніхто не передбачав біди. А біда сталася!

...У Поліському районі у перші після катастрофи дні, куди ми приїхали із чоловіком – Дідковським Анатолієм, побачили страшну картину. Під час війни з німецькими загарбниками я була дуже мала (1940 р.н.) і війну знаю більше із розповідей старших. Але побачене мною одразу нагадало мені війну. Ще не доїхавши до батькової хати (Поліський район, село Млачівка), я помітила, що не щебечуть пташки на узбіччях доріг. Потім кинулись у вічі чорні дерева, чорна трава, чорні квіти, якими я милувалася, коли приїжджали туди раніше. Ми, нічого не відавши, почали помічати, що люди, які стояли обабіч дороги, "голосували", щоб під'їхати у зворотню сторону. Вони були здивовані нашому приїзду. Серед людей були і

односельці Анатолія. І на наше диво ніхто не просився під'їхати, бо всі втікали із тих країв, куди їхали ми.

Проїхавши ще декілька кілометрів, ми побачили перегорожену дорогу військовими машинами, міліцію на мотоциклах і військових у камуфляжах. Нам указали дорогу в об'їзд і сказали, що там трапилося. Ми попросилися сказавши, що їдемо до батька, який живе не далеко звідти. Запитали, хто батько. Ми назвали прізвище, а ім'я та по-батькові вони нам сказали

Продовження на 2 стор.

26 РОКІВ СУМУ І БОЛЮ

Початок на 1 стор.

самі. Його там уже знали. У нього вже жили евакуйовані, хоч це близько від реактора. Батько уже зарізав кабанчика і годував людей. Ми не зразу зрозуміли, що діється у нього на подвір'ї. Навіть коли нам усе розповіли (що вони самі знали), ні в наших серцях, ні в наших очах ми не побачили смутку один одного. Але коли я почула крик і сльози сусідів, які обнімаючи запитували нас, чому ми сюди приїхали.

Побачивши страшну картину, ми хотіли забрати батька додому, на що він засмучено сказав: «Люди з'їли кабана. А що вони будуть їсти далі? Ось заріжу і згодою людям бичка, який стоїть у хліву, а потім вже і до вас приїду».

Але цього зробити не встигли. Того ж літа страшного 1986 року батька не стало. Косив одинокій вдові пшеницю у своїх 77 років і звично помер... Померла і та вдова, яка чіпом помолотила свою пшеницю, померло багато односельчан. Молодих по бажанню вивезли в інші райони, а старші лишилися доживати віку, де народилися.

Похоронивши батька, Анатолій через декілька днів вийшов на роботу. Працював шофером у автопарку 13060. Прийшовши з роботи, сказав, щоб я завтра збирала його в дорогу. Запитавши за звичкою: «Куди їдеш?» – відповів: «На ліквідацію чорнобильської біди». Коли я захвилювалася і сказала: «Не їдь!», він у відповідь: «А хто поїде тушити вогнище у рідному краї?» – запитав чоловік жартома.

Сказав: «Не кричи. Я вже загрузений водою на Вільчу». Це десь за 30 кілометрів від реактора. Через декілька днів поїхав у Ригу за спецодягом для тушіння пожежі. Зрадів, що молоді хлопці не будуть страждати на пожежі. Біля радіатора, вивантаживши спецодяг, хотів щось підремонтувати у машині. З рук випав ящик з інструментом і упав прямо в радіаційну пилюку. Одягнений він був, звично, у легкий літній одяг. Почав збирати інструмент, здуваючи з нього пил і пісок. До нього підбіг постовий міліціонер з криком: «Збирайся швидко звідси».

Одразу після Чорнобиля Анатолій Іванович поїхав у Донецьк. По дорозі в Кременчук зміряли дозиметром дозу радіації і нічого не сказавши, переглянулися: «Їдь далі». На виїзді із Дніпропетровська, черговий раз змірявши радіацію виявив на колесах 1300 рентгенів! У кабіні було 630, як і на тілі! Далі його не пустили. Перевантажили машину і відправили в Київ. Після цього він ще декілька разів побував біля реактора, а то все возив воду із заводу «Оболонь» на Вільчу. Так продовжувалося близько місяця. В той час йому було 48 років. А коли вийшов указ в 50 років іти на пенсію, почали шукати в архівах його шляхові листи, сказали – нема. Архіваріус сказала: «Не шукайте, їх уже давно спалили».

Водії були у відчаї, ще не знаючи, що на них чекає. А чекали на них болячки і смерть. Багато водіїв померло зразу після ліквідації.

У автопарку працівники бухгалтерії, диспетчери, начальник і його зам, начальники колон – всі хто не був і близько на Чорнобилі, побрали собі посвідчення, як ліквідатори, а деякі ухитрилися навіть інвалідність собі поробити і зараз отримують великі пенсії.

Анатолій тільки знайшов декілька шляхових листів і то з малою кількістю годин, відпрацьованих наЧАЕС, отримав спершу 2 категорію ліквідатора. Через декілька років його викликали у відділ по Чорнобилі, забрали посвідчення 2 категорії і видали з 3 категорію. Спершу отримував пенсії 1000 гривень. Потім по каплі добавляли і вже отримував 1300 гривень. І вже з мізерними добавками грошей почали добавлятися великі болячки. І ось уже 2 роки, як у нього виявили церозу не знають тільки малі діти і то не всі.

Лікувався чорнобильцем у 7-й лікарні, в обласному інституті інфекційних захворювань. В інституті Шалімова тільки аналіз крові коштує як уся його пенсія. Під час лікування в інституті його викликають у м. Вишневе – у відділ по справі Чорнобилю. Він їде з надією, що йому підвищать пенсію. Але сказали, що посвідчення в нього з 3 категорією, а в них він числиться по другій категорії. Зробили його винуватим і послали шукати правди. Чоловік, як перекотиполе, їздив по організаціям, де йому погрожували зняти лишню пенсію.

Так ось що я хочу цим сказати: не дай Боже в нашій країні зв'язатися з бюрократією. І хочу щоб хоч одна людина пройнялася криком моєї душі, нехай допоможе знайти правду. Грошей я у них не прошу, але нехай він потримає у руках посвідчення з 2 категорією. Нехай порадіє, що не все так погано у нашій країні. Що на останок він може лікуватися у лікарнях безкоштовно, як ліквідатор Чорнобильської біди. Його дружина з надією на краще.

Жителька села
Петропавлівська Борщагівка
Надія СЕРЬОГІНА

Журавлина трагедія

...Враз покрились чорним димом
всі дерева й квіти,
Заплакали в своїх гніздах пташині діти
Стрепенувшись птахи в лісі, кинули домівки,
Полетіли, шукають дітям десь живої гілки.
Відлетіли й журавлі з рідної землі.
Залишилась лиш журавка з усієї рідні,
Може б вона полетіла своїх доганяти.
Тіла під крилами ховала малих журавляток.
Журавлята маленькі їстоньки хотіли,
Тіла нічим їх годувати – все навкруг згоріло.
Плаче, тужить журавочка. Все навкруг палає,
А вона з мамини дитини журавля шукає.
Радіація страшна землею застилає,
Квіти, трави, нори, гнізда димом покриває.
Де подітись, що поїсти, де можна поспати?
Що таке радіація, не дано їм знати.
Почорніла земля рідна з атомого болю...
Все ж зустріла журавочка журавлину долю.
Тіла лишилась у краю цім сім'я журавлина,
Бо висиділа журавлиха ще й малого сина.
Тіло ж живи тут журавочко, довго і багато,
А ми будем приїздити до твоєї хати.
З журавлем твоїм, журавко, завжди буде
гідність,
Показав він всьому світу журавлину гідність.

Подяка

НЕБЕЗПЕКА – ПОЗАДУ

Ми, жителі вулиці Олега Кошового, звернулись до сільської ради з проханням зрізати високе дерево, яке загрожувало нашій безпеці. Особливо нам страшно було під час грози: блискавка могла влучити в нього, викликавши пожежу.

Та от працівники КП «Благоустрій» спрацювали оперативно: через лічені години дерево зрізали і у кожного звалився камінь з душі. Тому виношу подяку сільській раді за своєчасну допомогу.

Н.М.ТОДОРЕНКО, жителька вулиці Олега Кошового

І ВИРОСТУТЬ БІЛОКОРІ БЕРІЗКИ

Оголошений сільською радою двомісячник благоустрою, санітарної очистки та озеленення території сіл Петропавлівської Борщагівки триває. До загальносільських заходів долучилися педагоги і школярі, велика частина громади.

20 квітня на новому цвинтарі нашого села учнями Петропавлівсько-Борщагівської школи проводилося чергове озеленення. За сприяння сільського голови Олексія Івановича Кодебського було придбано 60 березових саджанців, які

було висаджено уздовж дороги.

– Вже не вперше ми з учнями висаджуємо берізки, – розповідає заступник директора шкорули Василь Громадський. – Першу партію саджанців було висаджено нами за декілька днів до Пасхи. І от тепер справу закінчили.

Дійсно, понад дорогою, йдучи до могил, стоять молоденькі берізки, які символізують продовження життя.

Поки я розмовляла, Василь Васильович разом з учнем 9-А класу Вадимом Ковічченком займалися під'язкою щойно

висаджених берізок. Також активно брали участь і інші учні – Ігор Легеда та Євген Опанасенко. Допомогали молодим активістам працівники МОП (молодший обслуговуючий персонал) Дмитро Володимирович Томаш та Надія Миколаївна Ситник.

Добре потрудилися над наведенням порядку й інші трудівники школи, а також працівники Комунального підприємства «Благоустрій». Вони білили бордюри, дерева, прибрали сміття.

Отже, не перевелися ще свідомі люди в нашому селі, які вмють робити гарні вчинки та показувати приклад молодшому поколінню.

Анна РЯБКОВА

СПІВОЧА РОДИНА МОСТІПАКИ

Мостіпаки Іван Григорович і Оксана Опанасівна

Українська народна пісенність – дорогоцінне надбання поетичного генія трудового народу, нев'януча окраса його духовної культури.

Незліченними перлинами, що виграють всіма барвами людських почуттів та переживань, збагачує наша пісня. Народні пісні володіють чудовою здатністю полонити людські серця, підносити настрої, окрилювати бажання, надихати у праці, овіяти радістю відпочинок, розраджувати у горі, тамувати душевний біль, множити сили у боротьбі.

ла дітей любити українську народну пісню. Надія Григорівна і надала нам цікаві матеріали з українського фольклору, щоб молоде покоління односельчан знало і прагнуло вивчати рідну мову і співати українських пісень.

Нині цю надзвичайно важливу духовну і життєву справу несе в собі Петропавлівсько-Борщагівський хор «Барви», активну участь в якому бере Олена Іванівна Мостіпака (Михайловська).

В її родині любили українську пісню. Тут, на Жабівщині (стара назва кутка), вулиці О.Матросова, Олена Іванівна любила співати, сидючи у садку з матір'ю і батьком. Оксані Опанасівні вже 87 років та співає вона з донькою гарно та ще й як завзято. Ще з молодю мала унікальний голос, була ведучою співачкою на всіх святах. Згадує як пісня багато у чому допомагала в тяжкі повоєнні роки: вона лікувала душі, відволікала від сумних думок. Народилась вона і все життя про-

жила у рідному селі Петропавлівська Борщагівка. Закінчила семирічку у 1937 році. Як і багато односельчан працювала у колгоспі на полі. Через рік керівництво колгоспу направило її на курси бухгалтерів в с.Озерне Ставищенського району Київської області. З 1939 року працювала у бухгалтерії під керівництвом Дем'яна Степановича Шпаченка і Артема Сидоровича Богданенка.

Восени 1945 року доля звела її з молодим і гарним

Іваном Григоровичем Мостіпакою родом з Житомирщини. На Михайла того ж року молодята побралися. Прожили разом 58 років душа в душу, це був унікальний пісенний дует, народили та виростили двох дітей. Нині підрастають троє онуків та троє правнуків. А у 2004 році не стало її коханого чоловіка Івана Григоровича... Нині Оксану Опанасівну доглядає донька.

Співочу династію продовжує донька Олена Іванівна. Як ми вже зазначили вище, вона співає у хорі «Барви».

– Без пісні я не уявляю свого життя, – розповідає О.І.Мостіпака. – Пам'ятаю, співала з першого класу і працюючи на заводі ВУМ, як прийшла сама у хор і сказала: я хочу співати. З тих пір от уже 3 роки як зріднилась з колективом. Тож тепер – це моя друга родина...

Дуже прикро, що сучасна молодь мало долучається до українського фольклору. Мине час і втратиться та єдина ланка, через яку наше покоління може передати унікальний досвід знання української пісні, любові до неї, співочих народних традицій. Вже мало хто згадає пісенні династії, які жили у нашому селі: такі як Шпаченки, Ковінченки, Костенки, а також наш рід Мостіпаки. Діти і онуки роз'їхались, а старі повмирили. А це ж історія нашої малої Батьківщини – Петропавлівської Борщагівки.

Отже, приємно відзначити, що пісня в Петропавлівській Борщагівці не вмирає. Вона наполегливо прокладає собі шлях дор людських сердець, бо є в селі такі ентузіасти як родина Мостіпаки.

**Анжеліка ЛІСОВСЬКА
Михайло ГРИЩЕНКО**

Співають донька і мати родини Мостіпаки

Здавна шанують українську пісню і у селі Петропавлівська Борщагівка. Як співали жителі села згадує корінна жителька Олена Іванівна Мостіпака та її мати. Вони ходила в школі у музичний хор, яким керувала Надія Григорівна Тритиніченко. Саме вона і привча-

Учасники співочого ансамблю Петропавлівсько-Борщагівська школа 1967 рік

Проза

Павло КОСТЕЧКО

*** ПЛАЗОВИКИ ***

Продовження. Початок в №№1-7 2012 р.

«Роботящий...— дивується дівчина.— Скільки ж йому: вісімнадцять чи дев'ятнадцять? І не думала, що стільки сили в нього. От і знай, недарма ж кажуть, що робота людину красить».

Швидко впоралися. За цей час дівчина кілька разів нишком заглядала в маленьке дзеркальце, що висіло на стіні.

«А вона гарненька»,— подумалося Юхимові, коли поправляла віхтик волосся, що випорсався з-під хустини.

Дівчина зітхнула, нагородила Юхима теплим поглядом.

— От дякую. Це ж до Першого Травня думають усі цехи пофарбувати. Ото й виписали стільки фарби. Тут і слонова кістка, і біла, і голуба... Може, тобі велосипеда треба підновити або мотоцикла?

«Що вона меле? На біса вони мені, мотоцикл, велосипед?..»

— То... То це не спирт? — Юхим раптом аж зів'яв увесь. Де й поділася в нього та сила, бажання догодити дівчині. Вона враз здалася йому далеко не такою гарною, як на початку. Юхим глянув на неї зі

злістю, подумав: «От дурень... Тільки горба даремно гнув».

У нього раптом заболіли ноги, руки, спина.

«А що, коли я завжди з порожньою посудиною приходитиму додому? Що тоді? Снівся мені цей завод... І не виспався, і досі не поспідав. Ні разу не присів. Навіть цигарку запалити забувся... І для цього люди на роботу ходять? Гори воно пропадом».

Від його розчарованого обличчя дівчині стало незручно.

«Мабуть, усі чоловіки однакові»,— подумала собі і промовила знічено:

— У мене є трохи спирту... Ось бабуся для натирання попросила.

— А чо-о, у мене теж дідусь горлом

слабує. Давай. Юхимко хіхикнув. Заглянув у квартиру й заканючив:

— О-ой... Це ж мало-о... Мені хоч би ось цю баклажечку...

— Аби ж був, Юхимку,— дівчина притиснула руку до грудей і похитала заперечливо головою.

— Слухай... Ти мені лепший друг чи ні? А чому ж із твоєї комори так і несе ним?

— Дуренький! То ацетоном та різними розбавлювачами... Заходь, Юхиме.

«Іч, як їй сподобалось, мухоморниця клята. Не могла попередити, що в бідонах. Сама б тягала до ранку».

Він вийшов на другий бік заводського дворища з думкою, де б зручніше поспідати. Засунув руку в пазуху, потрусив иосудиною, що під пахвою. В ній ледве хлюпа-

ло.

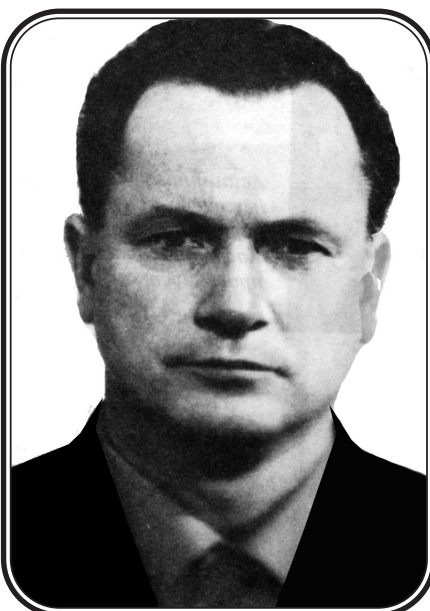
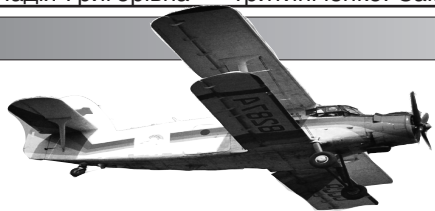
На насипі біля великого бункера стояло кілька вагонів. У них було зерно, що йшло на переробку. Юхим заліз в один вагон, розгорнув пакунки, що були в торбинці. Дуже хотілося їсти. Він побовтав рідину в баклажці й ще раз подумав жаліючи: «Це ж так мало».

— Я чо-о... Хоч пообідаю,— промовив собі. Юхим зовсім забув про зелену бригаду, про свої обов'язки робітника.

Ковтнув з баклажки раз, другий, третій... Йому перехопило дух. У животі раптом затріщало, ледве встиг загризти ковбасою з цибулею та хлібом, як відчув, що зовсім п'яніє. Язик у нього набувнявив так, що годі було його повернути, а очі злипалися, і тоді він бачив перед собою осудливі обличчя жінок, з якими працював.

— Ось вам... О-сі-сьо-о...— тицяв дулі у стіни вагона і хмурих брови: — Лупки дам... Дам лупки...

Юхим усе намагався встати, та ноги його тонули в зерні. Поповзає навкарачки, а підняти тулуб не може. Падав, знову підводився, ставав навколінки, лупав сонними очима. І так, доки не заснув, уткнувшись обличчям в рукав куртки.

ТРАВНЕВА РОСА — КРАЩА ВІВСА

1 — Кузьми. Сіяли моркву, буряки.
 2 — Івана Старопечерника. Жінки виносили полотно для відбілювання.
 5 — Луки. Садити цибулю.
 6 — Георгія Побідоносця. Юрія. Цього дня майже по всій Україні виганяли худобу на пасовище. На Поділлі є звичай на Юрія до сходу сонця садити гарбузи, кабачки, патисони, огірки. Про Юрієву росу ходять легенди. Щойно світало — люди йшли в поля. Ходили босоніж, умивалися росою, абирум'янилися обличчя, оббризували нею один одного. Ця роса вважалася цілющою.
 8 — Марка. Якщо яблуні не зацвіли — на неврожай.
 15 — Бориса і Гліба. В народі цей день ще називали солов'їним.
 18 — Ярини (Ірини). Висаджували розсаду капусти.
 19 — Йови. Сіяли боби, горох, огірки.
 22 — Миколи весняного. Часто в цей день буває похолодання.
 24 — Мокія. Мокій мокрий — все

літо буде мокрим.
 27 — Сидора. Теплий Сидір — тепле літо.
 28 — Пахома-бокогрія. Прийшов Пахом — тіша теплом.
 31 — Федота-вівсяника. Кінець висівання огірків. Якщо на дубі вже з'явилися листочки — на врожайне літо.

Як у травні випадають три добрих дощі, то вродить хліба на три роки.

Якщо травень хмарний — рік буде врожайним на сіно й солому, а бідний на хліб.

У травні багато павутиння — літо буде спекотним.

Травневий дощ починається великими краплинами — буде йти недовго.

Травнева роса — краща вівса. У травні за ніч і голобля травною обростає.

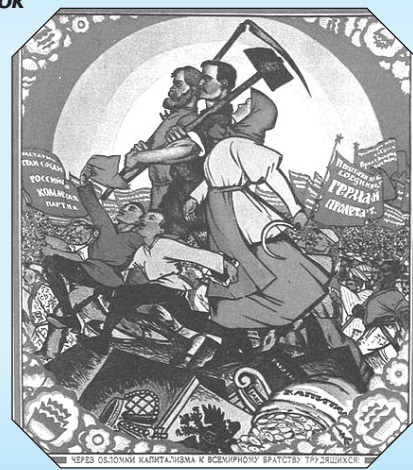
Прийшов май — череду виганяй і сам з печі утайкай.

У травні пня вбери — красним буде.

ДЕНЬ МІЖНАРОДНОЇ СОЛІДАРНОСТІ ТРУДЯЩИХ

День міжнародної солідарності трудящих — свято, що відзначається в 142 країнах, в тому числі в Україні 1 травня або у перший понеділок травня. В Україні 1 і 2 травня щороку оголошуються вихідними днями.

1 травня 1886 року американські робітники організували страйк із вимогою 8-годинного робочого дня. Страйк і демонстрація закінчилися кровопролитним зіткненням з поліцією. У липні 1889 року Паризький конгрес II Інтернаціоналу в пам'ять про виступ робітників Чикаго прийняв рішення про проведення 1 травня щорічних демонстрацій. Уперше день міжнародної солідарності трудящих був відзначений у 1890 році в Австро-Угорщині, Бельгії, Німеччині, Данії, Іспанії, Італії, США, Норвегії, Франції, Швеції і деяких інших країнах.

Довгий час Першотравень був символом революції, непримиренної класової боротьби. У СРСР Першотравень довгі роки був основним державним святом. 1 травня 1990 року керівництво Радянського Союзу і КПРС востаннє піднялося на трибуну Мавзолею для проведення останньої офіційної першотравневої демонстрації. 1 травня традиційно використовується українцями для проведення мітингів і демонстрацій з висуванням політичних вимог. У світі Першотравень як і раніше відзначається як пролетарське свято солідарності.

Салон краси запрошує!

Ми чекаємо на Вас: с. Чайки, вул. Лобановського, 21 корп. 6
 Їхати від метро «Святошин» 561 маршрутною або 37 автобусом до зупинки «Житловий комплекс «Чайка».
 Час роботи салону:
 Пн — Нд з 10:00 до 20:00.
 Телефон (044) 593 47 77

Футбол

ЗАЯВКА КОМАНДИ З КОВАЛІВКИ

Центральний поєдинок ігрового дня відбувся на штучному газоні запасного бучанського стадіону. Господарі взяли реванш у «Чайки» за минулорічну поразку в рідних стінах. Цікава подробиця: міжусобицю недалеких сусідів, як і в червні 2011 року, провів фастівський арбітр Денисюк-молодший. Однак тоді борщагівці надзвичайно високо оцінили його робо-

ту, назвавши за підсумками сезону саме його найперспективнішим арбітром області, а тепер, навпаки, звинувачують Дмитра в своїй невдачі. Невже й справді головним у ставленні до арбітражу є результат зустрічі?!.. Цьогорічний матч у Бучі минув у непоступливій і нервовій боротьбі, і був обрамлений численними апеляціями та взаємними докорами грав-

ців. Свідченням цьому стали й шість попереджень, винесених арбітром футболістам (два і чотири відповідно), причому більшість з них — за неспортивну поведінку. Стрижневими, на думку представників «Чайки», виявилися дві помилки арбітра. Мовляв, Хабіб забив м'яч з «другого поверху» завдяки очевидному фолу в атаці. А вже в компенсований час Денисюк-молодший не призначив одинадцятиметрового у ворота бучанців буцімто за гру рукою. Натомість інспектор Іван Іваненко заперечує факт «волейболу» і, взагалі, оцінив арбітраж високо — 8,4 для арбітра і по 8,5 — його асистентам. Отже, відеозапис матчу «Буча» — «Чайка» має стати предметом уважного розгляду за участю фахівців. Хоча й цього могло не бути, якби гості за хвилину до кінця не змарнували свого шансу в атаці: нападник борщагівців неефективно «замкнув» простріл у ситуації, коли воротар господарів уже був безпорадним на останній лінії.

МОЛОДЬ ЛЕОНІДА ГУСІНА РАДУЄ

Ці змагання, присвячені Євро-2012, вийшли на фінішну пряму. Найближчої суботи переможці регіональних турнірів, укомплектовані хлопцями 1995 року народження та молодіші, почнуть стиковий цикл уже всеукраїнського масштабу матчами однієї шістнадцятої фінали.

Як відомо, першість на Київщині виграє школярська збірна Києво-Святошинського району, сформована на базі вищолігового клубу «Лідер» (президент — Микола Якименко, тренер — Леонід Гусін). Старт стикових змагань наші земляки проведуть в Чернігові, де 28 квітня зберуться представники Києва, Київської, Черкаської та Чернігівської областей. Жеребкування пар опонентів пройде в Чернігові безпосередньо перед змагальним днем.

Переможці поєдинків однієї шістнадцятої фінали наступного дня там же, у Чернігові, зіграють матчі однієї восьмої. Чвертьфінальні зустрічі намічені на 7 та 8 травня. А фінал очікується 18-19 травня на головному полі Національного спорткомплексу «Олімпійський» в Києві.

На стадіоні «Козак-Арена» в Петропавлівській Борщагівці відбувся відкладений матч обласного чемпіонату «Лідер» — «Колос». Гості виграли з рахунком 10:1 і зрівнялися за кількістю набраних очок з «Хілдом-Любомиром».

«Лідеру» та його тренерів Леоніду Гусіну нині не позаздриш: юна команда, сформована в основному з шістнадцятирічних гравців, от уже майже цілий місяць змагається на двох турнірних фронтах — у вищій лізі чемпіонату Київщини та в Національному кубку шкільного футболу. Не дивно, що хлопці стомилися. Це було помітно і в останній зустрічі з экс-професіоналами з Ковалівки. Після відносно рівного першого тайму — аж сім пропущених м'ячів по череві... Відтак «Лідер» узяв паузу в обласних перегонах до 5 травня, позаяк найближчої суботи в Чернігові він (як шкільна дружина) зіграє матч 1/16 фіналу школярських змагань з командою села Білозір'я Черкаської області.

«Лідер» — «Колос» — 1:10 (З.Насімі, 32 — Чернишов, 27, 78, Козир, 29, 45, 66, 68, Понєжда, 49, 57, Зборовський, 51, Панфілов, 83).

Інф. «Трибуни»

Місце	Команда	І	В	Н	П	Мз	Мп	Різ	О
1	«Колос» (Ковалівка)	5	5	0	0	17	1	16	15
2	«Хілдом-Любомір» (Ставище)	5	5	0	0	10	3	7	15
3	«Діназ» (Вишгород)	5	4	0	1	9	2	7	12
4	ФК «Буча»	5	4	0	1	9	3	6	12
5	«Росичі» (Богуслав)	5	4	0	1	7	6	1	12
6	«Путрівка»	5	3	0	2	10	4	6	9
7	«Інтеграл» (Синява)	5	3	0	2	11	8	3	9
8	«Рубін» (Пісківка)	5	3	0	2	8	8	0	9
9	СК «Чайка» (ПП. Борщагівка)	5	2	1	2	5	4	1	7
10	«Динамо» (Фастів)	5	2	0	3	2	4	-2	6
11	«Володарка»	5	1	1	3	6	7	-1	4
12	«Динамо-Академія» (Київ)	5	1	1	3	6	13	-7	4
13	«Бородянка»	5	1	0	4	3	8	-5	3
14	«Музичі»	5	0	1	4	4	10	-6	1
15	«Яготин»	5	0	0	5	2	12	-10	0
16	«Лідер» (ПП. Борщагівка)	5	0	0	5	4	20	-16	0

ФК «ЧАБАНИ» — ВОЛОДАР КУБКА ІМЕНІ ЧАНОВА

Переможцем другого розіграшу Кубка пам'яті В.Чанова стала команда ФК «Чабани». В наполегливій боротьбі перемігши команду Вишневого з рахунком 4:2, вона вперше завоювала цей приз.

Нагадаємо, що першим переможцем стала петропавлівська «Чайка».

Трибуна Петропавлівської Борщагівки

Свідоцтво про державну реєстрацію Кі 909 від 27.10.2005. Тираж 3000 примірників. Редакція не завжди погоджується з авторами публікацій та залишає за собою право редагувати надіслані матеріали. За зміст реклами відповідальність несе рекламодавець. Редакція не листується з читачами, не веде дискусій на сторінках газети.

Головний редактор Михайло ГРИЩЕНКО
 Дизайн та верстка Павла ГРИЩЕНКА

Адреса редакції:
 Київська область Києво-Святошинський район,
 с.Петропавлівська-Борщагівка,
 вул. Шкільна, 27а.
 Телефони: 7-90-03, 406-57-43;
 E-mail: mediadruk@mail.ru